

De Ster.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van
de Heiligen der laatste Dagen.

„Gaat dan heen, onderricht al de volken, dezelve doopende in den naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes; lerende hen onderhouden alles, wat ik U geboden heb”.

MATTHEÛS 28 : 19.

No. 9. 1 Mei.	Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1,80, België fr. 4.50, Amerika \$ 1,00.	5e Jaargang 1900.
-------------------------	---	------------------------------------

De Leer van de Kerk met betrekking tot den Mensch.

Door Ouderling B. H. ROBERTS.

In belang volgend op hetgeen de Kerk leert aangaande God, is hetgeen zij leert met betrekking tot den mensch. Naast God is de mensch zekerlijk het voornaamst in het heelal; want of wij hem beschouwen van het standpunt van zijne betrekking tot andere dieren, de schoonheid en majesteit van zijn lichamelijk organisme, de verhevenheid van zijne verstandelijke vermogens of de edelheid van zijn geestelijk streven, zal telkens iets gevonden worden, dat hem eene bijzondere plaats in het heelal aanwijst, en dat ook goede gronden voor het geloof zal leveren, dat eene speciale betrekking tusschen hem en de Godheid bestaat.

De onderscheiding, aan den mensch boven alle andere bekende schepselen gegeven, mocht er den Psalmist wel toe leiden om te zeggen, toen hij tot God sprak:

„Wat is de mensch, dat Gij zijner gedekt? en de zoon des menschen, dat Gij hem bezoekt? en hebt hem een weinig minder gemaakt dan de engelen, en hebt hem met eer en heerlijkheid gekroond. Gij doet hem heerschen over de werken Uwer handen; Gij hebt alles onder zijne voeten gezet.” (Ps. 8 : 5-7).

De vraag van den Psalmist, „wat is de mensch?” wordt door de Kerk beantwoord — „De zoon van God;” en dit verklaart, waarom het is, dat God Zich zijner herinnert. De Profeet Joseph Smith leerde, dat de geesten der menschen een bestaan hadden bij God in eene andere wereld, vóór zij in den tabernakel des vleesches woonden; dat God de Vader hunner geesten, en Jezus Christus de Eerstgeborene is. (Leer en Verbonden 93.) Dit bestaan

was tastbaar; het behelsde de werkelijkheden van het leven in het hemelsche koninkrijk. Iedere geest was zoowel daar een wezen als ieder mensch in dit tegenwoordige leven. Iedere geest had daar zijnen vrijen wil, zooals ieder mensch dien hier heeft; en had de vrijheid om te handelen, zooals hij verkoos. *) „Bij de eerste organisatie in den hemel,” zeide de Profeet, „waren wij allen tegenwoordig, en zagen den Zaligmaker gekozen en aangesteld, en het plan tot zaligheid gemaakt worden, en wij keurden het goed.”

Sommige geesten oefenden hunnen vrijen wil in die mate uit, dat zij tegen God opstonden. Lucifer, de Zoon van den Morgen, deed zulks, en trok met zich weg een derde gedeelte van de heirscharen des hemels; en zij werden de duivel en zijne engelen. †) Dit is niet alleen de leering van Joseph Smith, maar ook van den Bijbel. (Zie Openb. 12 : 7—12, II Petr. 2 : 4, Jud : 6.)

Een ding echter leerde Joseph Smith, hetwelk, zoover mij bekend is, de Bijbel niet leert, n.l. dat de geesten der menschen in hun voorbestaan verschillende graden van ontwikkeling en van edelheid van karakter hebben bereikt. In het Boek van Abraham staat geschreven :

„Nu, de Heere heeft mij, Abraham, de verstandelijke wezens getoond, die georganiseerd waren, vóór de wereld was; en onder dezen waren er velen van de edelen en grooten; en God zag deze zielen, dat zij goed waren, en Hij stond in het midden van hen, en Hij zeide, „Dezen zal Ik Mijne heerschers maken;” want Hij stond onder diegenen, die geesten waren, en Hij zeide tot mij, „Abraham, gij zijt een van dezen, gij waart gekozen, vóór gij geboren waart.” (Paarl van Groote Waarde, blz. 62.)

Deze leerstelling werpt een heerlijk licht op het wezen en de natuur van den mensch. Niettegenstaande den grooten invloed van afkomst en omgeving op het karakter, kunnen wij, in het licht van deze leerstelling, verstaan hoe het is, dat in weêrwil van onverschillige ouders en verdorven omgeving sommige karakters oprijzen, die waarlijk deugdzzaam en groot zijn; en zulks alleen door de kracht van dat verstand en die edelheid, die hunne geesten in het hemelsche koninkrijk hadden bereikt, vóór zij op aarde in het lichaam kwamen. De grootheid hunner ziel kon niet geheel onderdrukt worden door de omgeving in dit leven, hoe ongunstig deze voor hunne ontwikkeling ook ware. Zooals de zon zich door wolken en mist, die haren glans somtijds verduisteren, heenwerkt, zoo rijzen deze geesten, door hunne aangeboren edelheid aangevuurd, en dóór alle nadeelige omstandigheden, die eene lage geboorte en een ijzeren levenslot vergezellen, heenbrekende, tot hunne oorspronkelijke hoogte van ware grootheid.

Indien een breeder overzicht van het menschedom genomen wordt, en die voordeelen en nadeelen in overweging genomen worden waaronder gansche geslachten, volken en menschenrassen

*) Leer en Verb. 93 : 29—31.

†) Leer en Verb. 29 : 36—38, ook Paarl van Groote Waarde pag. 14 (Uitgave 1888.).

geleefd hebben; indien het feit van hun voorbestaan bedacht wordt in verband met dat andere feit, dat de geesten der menschen van ongelijke ontwikkeling en van iederen graad van edelheid waren, vóór zij op deze aarde kwamen; indien men zich herinnert, dat alle geesten in den staat van dat voorbestaan eenen vrijen wil hadden, en dat zij daar alle graden van getrouwheid aan waarheid en gerechtigheid aan den dag legden, van hen die dapper voor het recht stredden, tot hen die er geheel en al ontrouw aan waren en tegen God in opstand kwamen; indien men verder in gedachte houdt, dat deze geesten ongetwijfeld in dit aardse leven beloofd worden voor hunne getrouwheid en ijver in dat voorbestaan — indien dit alles, zeg ik, in overweging genomen wordt, zal veel van hetgeen menige edele menschen verbijsterd heeft in hunne poging om de verschillende omstandigheden, waaronder de menschen geleefd hebben, met de rechtvaardigheid en genade Gods overeen te brengen, verdwijnen.

De leer van het voorbestaan der geesten, en hunne betrekking van zoonschap tot de Godheid, is zonder eenigen twijfel een schriftuurlijke leerstelling; maar het schijnt voor de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen voorbehouden geweest te zijn, om er door hare leering duidelijkheid en kracht aan te geven. Het vaderschap van God, en als noodzakelijke gevolgtrekking, het broederschap van den mensch, zijn gewone uitdrukkingen, die in deze dagen veel in gebruik zijn; maar het is te betwijfelen, of zij tot het verstand van den mensch ooit een bepaald begrip hebben gebracht van de werkelijke betrekking van vader en zoon, die tusschen den mensch en de Godheid bestaat. In den mond van vele sekten worden de uitdrukkingen, waarover hier sprake is, altijd gebruikt om de eene of andere geheimzinnige of onbepaalde betrekking te noemen, die niet duidelijk verklaart of niet verklaarbaar is. Het was voor den grooten profeet dezer dagen voorbehouden, zeg ik nog eens, om aan deze uitdrukkingen werkelijkheid te geven. Hij verklaarde, dat de betrekking zoo wezenlijk was als die op aarde tusschen vader en zoon bestaat; dat de geest des menschen werkelijk de afstammeling der Godheid is — „Een vonk komende van zijn eigen eeuwig vuur.” Volgens hem waren het vaderschap van God en het broederschap van den mensch niet enkel min of meer schoone abstracte beelden, maar eene werkelijkheid. De woorden door den Zaligmaker der menschen aan Zijne discipelen geleerd als de behoorlijke manier om de Godheid aan te spreken — „Onze Vader, Die in de hemelen zijt” — zijn geen woordenvloed zonder beteekenis, maar Hij gaf daarin de ware betrekking tusschen den mensch en God te kennen.

De leer van de Kerk wordt gesteund door de woorden van Paulus in zijne redevoering tot de Grieken op den Marsheuvel, waar hij op eene goedkeurende wijze de woorden van den Grieksch dichter Aratus aanhaalde — „gelijk ook eenige van uwe poëten gezegd hebben: *Want wij zijn ook Zijn geslacht.*” „Wij dan, zijnde Gods geslacht, moeten niet meenen, dat de Godheid

goud of zilver of steen gelijk zij, welke door menschenkunst en bedenkning gesneden zijn.” (Hand. 17 : 28, 29.) *)

Wat de toekomst van den mensch betreft, leert de Kerk de letterlijke opstanding van de dooden; dat is, de vereeniging wederom van den geest en het lichaam na den dood. En van dien tijd verder, leert zij het eeuwigdurende voortbestaan van het leven in dien graad van heerlijkheid, die voor de ontwikkeling door ieder persoon bereikt, geschikt is — daar iedere mensch zal geoordeeld worden naar zijne werken. †) Die toekomstige staat zal bedeed zijn met alle mogelijke middelen van vooruitgang op het verstandelijk, zedelijk en geestelijk gebied, van trap tot trap tot God opklimmende door verschillende graden van ontwikkeling, eer, heerlijkheid en macht, totdat zij ten laatste, al het booze overwonnen en al het goede in zich vereenigd hebbende, met Jezus zullen zitten in Zijnen troon, zooals Hij overwon en met Zijnen Vader gezeten is in Zijnen troon. (Openb. 3 : 21.)

Met deze stellingen aangaande het verledene en de toekomst van den mensch, beschouwt de Kerk het tegenwoordige bestaan slechts als een proeftijd, waar de mensch die ondervinding verwerft en die kennis verkrijgt, die hem zal voorbereiden voor zijnen toekomstigen staat van ontwikkeling en heerlijkheid, die hem wacht, indien hij in dit leven het doel zijner zending op aarde vervult.

Impr. Era.

*) Het volgende is, ten deele, het gedicht:

„Met Zeüs beginuen wij — laat geene sterfelijke stem
Zeüs ongeprezen laten. Zeüs vult de woningen der menschen,
De straten, de markten. — Zeüs vult de zee, het strand,
De havens — overal leven wij in Zeüs.
Wij zijn ook zijn geslacht. Goed zijnde voor den mensch,
Geeft Hij voortteekens; zet de menschen aan het werk
Door de noodzakelijkheid van het dagelijksch brood; enz.”

†) De Kerkspreekt zich echter niet uit over het lot van degenen, die na verlicht te zijn geweest, en de hemelsche gaven gesmaakt te hebben, en deelhebbers geworden te zijn van den Heiligen Geest, het goede woord van God en de krachten der toekomstige eeuw — zich geheel en al van de waarheid afwenden, en zichzelf den Zoon van God wederom kruisigen en openlijk te schande maken. (Hebr. 6 : 4—6.)

Aangaande dezulken — die, door hunne groote zonde van hoogverraad tegen God, de Zonen des Verderfs worden — is de leer van de Kerk, dat God „zalig maakt al de werken Zijner handen, uitgezonderd de Zonen des Verderfs, die den Zoon verloochenen, nadat de Vader Hem geopenbaard heeft; daarom verlost Hij allen, uitgezonderd deze — zij zullen weggaan in eeuwigdurende straf, * * * * waar hun worm niet sterft, en het vuur niet wordt uitgebluscht, hetgeen hunne kwelling is; en het einde daarvan, noch de plaats daarvan, noch hunne kwelling, weet geen mensch; het was ook niet geopenbaard, noch is, noch zal aan den mensch geopenbaard worden, behalve aan hen die daarvan deelhebbers zullen gemaakt worden. Nochtans toen Ik, de Heere, het aan velen in vizioen, doch sluit het onmiddellijk wederom; daarom verstaan zij daarvan niet het einde, noch de breedte, de hoogte, de diepte, de ellende er van, noch eenig mensch behalve hen, die tot deze verdoemenis verordineerd worden.” (Leer en Verb. 76 : 43—48.)

„De Geheimzinnige Prediker”.

(Vertaald uit de *Southern Star*.)

(*Vervolg van blz. 120.*)

Op zekeren avond, toen Mr. Edge eene vergadering hield, die voor het meerendeel uit zijne volgelingen was samengesteld, werd zijn gelaat purperrood. Nauwelijks waren allen op hunne plaatsen gezeten en stil, toen hij opsprong en hen voor hunne handelwijze eene strenge berisping toediende; „Want,” zeide hij, niet alleen hebt gij onderling plannen gemaakt en getracht, om mij te misleiden, maar gij hebt legioenen duivelen met u gebracht. Ik kan ze door het gansche gebouw zien.”

Bij eene andere gelegenheid, nadat Mr. Edge teruggekeerd was van eene vergadering, die hij in het stadhuis van Lexington had gehouden, waren drie van zijne jonge volgelingen buiten op de plaats en laakten op eene scherpe wijze de gewoonten van hunnen nieuwen prediker. Een hunner in het bijzonder dacht, dat het de hoogste dwaasheid was, dat een man in deze dagen voorgaf van God geïnspireerd te zijn. Toen zij juist het hevigst in hunne beledigingen waren, kwam Mr. Edge uit het huis, dat omtrent honderd en vijftig meter verwijderd was, en ging bedaard naar de plaats, waar de jongelieden waren. Deze zagen hem, hielden op met hun schimpen, en gingen in de richting van het huis. Toen zij Mr. Edge ontmoetten, keerde deze zich tot den jongen man, die op zulk eene bittere wijze over hem gesproken had, en zeide:

„Mijn jonge man, gij doet niet recht; mijn geest heeft naar uwe laffe lastertaal geluisterd!”

De jongens, die wisten dat zij te ver van het huis waren verwijderd om gehoord te kunnen worden, waren eenigszins verbaasd, toen Mr. Edge den jongen man woord voor woord iederen volzin herhaalde, dien hij uitgesproken had.

Mr. Edge kwam op zekeren dag, omstreeks twaalf uur, in de woning van eene dame, de Weduwe Talitha Cumi Reed; hij nam zijnen hoed af, zette zijnen wandelstok neer, en vermaakte zich met lezen, terwijl de dame eenige verfrisschingen toebereidde. Toen zij bij de tafel gezeten waren, verzocht Mevr. Reed Mr. Edge of hij wilde bidden, toen zij zijn hoofd met een helder licht omringd zag, hetwelk een vreemd gevoel over haar bracht; zij bleef echter volkomen stil zitten. Toen het gebed gesproken was, verdween het licht.

Terwijl ik dit onderwerp behandel, wil ik eenige van de vele gevallen van gezondmaking verhalen, die gedurende het verblijf van Mr. Edge hier door het opleggen der handen werden teweeggebracht: Deze zelfde dame, Mevr. Reed, was voor verscheidene jaren door rhuematiek terneergebogen. Toen zij vernam, dat deze vreemde prediker de oplegging der handen leerde tot het genezen van zieken, geloofde zij, dat hij een dienstknecht van God was en

ontbood hem. Zonder in bijzonderheden te vertellen, hoe wonderbaar deze dame genas, zullen wij alleen zeggen, dat twee jaren later haar gang zoo vrij en gemakkelijk was, alsof rheumatiek nooit haar gestel had geschokt.

De vrouw van James Reed, van wie men toen zeide, dat zij zich in den hoogsten graad van de teringziekte bevond, werd bijna onmiddellijk genezen door het opleggen der handen van Mr. Edge in den naam van Jezus Christus.

Er waren verscheidene mooie schetsen door Mr. Edge geteekend, terwijl hij in die buurt was. Die het meest mijne aandacht trok, was een mooie boog op het voorste blad van een grooten Bijbel geteekend, die in bezit was van Mr. Sireneous Reed. Juist boven het midden van dezen boog waren zeer netjes zeven treden van eene trap aangebracht, waarop, van onder beginnende, de volgende woorden geschreven waren:

Deugd, Kennis, Matigheid, Geduld, Goddelijkheid, Broederlijkheid, en Liefde.

Recht onder de bocht van den boog was het beeld van een jongen man geplaatst, die langs dezen smallen ladder juist was opgeklimmen, hij knielde op de hoogste trede neder, en ontving uit de hand van eenen engel eene schitterende kroon.

In het begin van Juli maakte Mr. Edge aan zijne volgelingen vriendelijk bekend, dat hij hen spoedig zou verlaten, wegens het werk van zijnen Vader. Hij verlangde echter, dat, vóór hij zou vertrekken, al degenen die hij gezegend had, drie dagen met hem zouden vasten. Toen hij zijne broederen en zusters tezamen riep, zeide hij hun, dat het vasten, waartoe hij hen uitnoodigde, was zooals de Apostel Paulus in vroegere dagen in praktijk bracht.

Hij gaf als zijne reden voor deze taak, de reiniging en zuivering van het stelsel, de voorbereidende stap tot een grooter werk, om hunne waardigheid om in Gods koninkrijk in te gaan, te beproeven; en ten laatste, indien zij oprecht en getrouw dit vasten zouden doorstaan, zou het hen in staat stellen om van dien Geest te smaken, die hen bij gehoorzaamheid hiernamaals in de eerste opstanding zou voortbrengen.

Daar de meesten zijner volgelingen op de oevers van de Beech Rivier, bij de monding van Haley's Creek, woonden, werd deze plaats gekozen om daar te vasten. Deze drie dagen werden besteed met te zingen, te bidden en zich te verblijden in den Heere. Een maal per dag mochten zij zich in het water van de Beech Rivier baden.

Sommigen waren slechts in staat om het nijpen van den honger éénen dag te verdragen, terwijl anderen het tot den avond van den tweeden dag uithielden; doch slechts zeventien van de meer dan zestig, die begonnen te vasten, waren bekwaam om aan den avond van den derden dag te zeggen: „Ik heb het vasten in waarheid gehouden.”

Het moge vreemd schijnen, hoewel het niettemin een feit was, dat elkeen van diegenen, die het vasten niet hadden gehouden, zijne bitterste vijanden werden.

Het is niet noodig, dat ik aan hen, die tegen de volksmeening hebben gestreden, zoude verklaren, dat, hoewel de handelingen van deze kleine schare zoo rein waren als de vallende regendruppels, vele van de openbaar grootste leugens over hen verspreid werden.

In degenen, die hem door deze proeve hadden gevolgd, scheen Mr. Edge een volstrekt vertrouwen te stellen. Deswegen begon hij hun de meer gevorderde beginselen van eeuwig leven te leeren, zooals het bouwen van plaatsen van aanbidding, het oprichten van tempelen tot den Allerhoogste, en de voorbereiding van den grooten duizendjarigen rustdag, wanneer Christus gedurende duizend jaren op aarde zal regeeren. In verband hiermede zeide hij aan zijne volgelingen, dat dit (Amerikaansche) vasteland, het land der vrijheid, het tehuis der dapperen en het toevluchtsoord der verdrukten, de plaats is, aangewezen door Hem die boven regeert, om die schoone stad, het nieuwe Jeruzalem, te bouwen; ja, meer dan dit: dat de dag zoude komen, dat deze Vereenigde Staten met tempelen zouden bestippeld zijn, waarvan een in het Henderson Graafschap, Tennessee, zou gebouwd worden.

Kort na hun vasten riep hij hen te zamen en sprak over ieder echtpaar de ceremonie van het huwelijk uit, en gaf hun te verstaan, dat indien hun geene andere gelegenheid aangeboden werd, dit geldig zoude zijn voor tijd en eeuwigheid. Hij gaf hun ook eenige teekens, dat zij mochten weten, wanneer zij in eenen tempel gingen, die onder het toezicht stond van de dienstknechten Gods.

Toen hij hen bij eene andere gelegenheid vermaande, haalde hij Openb. 2:17 aan: „Die overwint, Ik zal hem geven te eten van het manna, dat verborgen is, en Ik zal hem geven eenen witten keursteen, en op den keursteen eenen nieuwen naam geschreven, welken niemand kent, dan die hem ontvangt”.

Het gerucht had zich nu reeds verspreid, dat Mr. Edge een Mormoonsch prediker was, die in deze provincie gekomen was met het doel om onnoozele vrouwen te verleiden. De naam van een Mormoon had een bijzonderen klank in de ooren van zijne volgelingen; daarom snelden zij onmiddellijk tot hunnen nieuwen prediker Edge om naar de waarheid van dit gerucht te vernemen. Hij bevestigde noch ontkende hunne vragen; maar aangaande het veelvoudige huwelijk zeide hij:

„Indien God aan eenen man eene vrouw geeft, zal zij de zijne zijn; en indien het hem behaagt om denzelfden man twee, drie of zelfs meer vrouwen te geven, zullen zij de zijne zijn.”

Om u niet te vermoeien, waarde lezer, zullen wij slechts één geval verhalen, waar Mr. Edge op eene wonderbare wijze uit de handen van een onbarmhartig gepeupel werd verlost, een van vele dergelijke gevallen die voorkwamen terwijl hij in de provincie was. De laatste keer, dat het vriendelijke gelaat van Robert Edge door zijne geliefde volgelingen gezien werd, onthield hij zich ten huize van E. R. Reed, ongeveer zeven mijlen ten noorden van Haley's Creek.

be-
zield

Bij het avondeten gaf hij Mr. Reed en familie te kennen, dat zijn voornemen was nog omtrent drie weken in hun midden te blijven, ten einde hen meer volkomen te organizeeren en hen in de waarheden van het Evangelie te onderrichten.

Dien avond omtrent elf uur werd Mr. Reed uit zijnen slaap gewekt door Robert Edge, die bezig was zijn bundeltje, zijn Bijbel en wandelstok op te zoeken. Mr. Reed vroeg hem, wat er gaande was. Mr. Edge antwoordde: „Er zal spoedig eene bende hier zijn, en ik moet vertrekken”.

Hierop sprong Mr. Reed van zijn bed, zadelde zijne paarden, en hij en Mr. Edge bestegen ze en vertrokken door de bosschen in de richting van Alabama.

Hoewel Mr. Reed voor mijlen ver met de wegen bekend was, stuurde Mr. Edge hunne reize door de wouden, in de duistere uren van den nacht.

Weldra steeg Mr. Edge van zijn paard, en zeide tot Mr. Reed, dat hij ver genoeg gegaan was. En nadat hij dan zijn bundeltje, zijnen Bijbel en wandelstok genomen had, nam hij afscheid van Mr. Reed.

Wij zullen tot Mevr. Reed terugkeeren, die met de kleinen achtergelaten was, en ieder oogenblik de bende verwachtte.

Omstreeks twaalf uur werd het huis plotseling omringd door eene bende wilde beesten, menschen genaamd, die eischten dat de prediker Edge zou buiten komen. De dame deelde hun mede, dat hij er niet was. Zij waren echter niet met haar antwoord voldaan en drongen het huis binnen en doorzochten het van het dak tot den kelder. Toen zij het voorwerp van hun zoeken niet vonden, zwoeren en vloekten zij als even zoo veel duivelen. Anderhalf uur later vertrokken zij, en verzekerden der dame, dat zij hem wel zouden vinden.

Deze kleine schare van de volgelingen van Mr. Edge kwam, volgens zijne bevelen, dikwijls samen, sprak met elkander en zong lof tot God. Zij haalden dikwijls de woorden van Mr. Edge aan, waar hij hun zeide, dat indien zij getrouw bleven en de inspiratie van den goeden Geest volgden, andere predikers hen zouden bezoeken en hunne voetstappen tot het voornaamste gedeelte van de Kerk zouden leiden.

(Wordt vervolgd.)

p. 148

HET VERBRUIK VAN VLEESCH — In Italie, waar het verbruik van vleesch gemiddeld 26 pond voor ieder persoon bedraagt, zijn er 280 doktors voor elk miljoen menschen. In Duitschland is het verbruik van vleesch gemiddeld 64 pond, en het aantal doktors is 355 per millioen. In Groot-Britanje wordt 102 pond vleesch per hoofd verorberd, en er zijn 718 doktors per millioen inwoners. Men kan in het voorbijgaan deze cijfers lezen en indien men niet zwaarhoofdijg is, zal men het gewicht er van begripen. *Present Truth.*

De Sier.

Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

ALF. L. FARRELL, 120 Izaäk Hubertstraat, Rotterdam.

Gehoorzaamheid is geen Slavernij.

Voor velen heeft het woord gehoorzaamheid een onaangename klank, daar het gedachten van vernedering en dienstbaarheid brengt; doch bij zorgvuldig onderzoek zal men ontdekken — onnatuurlijk als het moge schijnen — dat ware vrijheid alleen door gehoorzaamheid aan wetten kan gevonden worden; dit is everzeer waar met betrekking tot de wetten der natuur, de wetten der menschen, of de wetten van God zooals door openbaring bekend gemaakt.

Samenstemming in de scheppingen Gods en in alles wat leeft is het rechtstreeksche gevolg van gehoorzaamheid aan wetten, terwijl ongehoorzaamheid verwarring en ellende brengt. Gehoorzaamheid aan de wetten der gezondheid zal beloond worden met vrijwaring van kwalen en ziekten, maar dewijl des menschen kennis van die wetten zeer beperkt is, overtreedt hij ze dikwijls in onwetenschap en moet lijden, als een gevolg daarvan. De gansche plicht van den mensch is de wetten van zijn wezen te leeren kennen en die te gehoorzamen, want „Kennis is macht,” dat is, kennis van de wetten geeft macht om te gehoorzamen, de belooning van gehoorzaamheid te oogsten en de kwade gevolgen van ongehoorzaamheid te vermijden.

Als eene belooning voor het leeren en gehoorzamen van de wetten der Natuur, offert zij den mensch hare schatten, en hare onzichtbare krachten worden zijne gewillige dienaars; maar kennis alleen zonder gehoorzaamheid zal geene belooning brengen. Eene kennis van het compas van den zeeman, en van de wetten waardoor het werkt, zal voor den zeevaarder van geen nut zijn, tenzij hij gewillig is de aanwijzingen van deszelfs tot gids dienenden vinger te gehoorzamen. Edison heeft zijn leven besteed in het bestudeeren van de wetten der electriciteit, opdat hij door gehoorzaamheid aan dezelve, die fijne krachten zou kunnen behandelen en ze tot de benoodigdheden van den mensch laten gebruiken, maar indien hij zou weigeren aan die wetten te gehoorzamen, dan zou zijne kracht verdwijnen, zoo als die van Simson, toen diens haar was afgeschoren. In de muziek brengt eene sligte gehoorzaamheid aan hare wetten zoete harmonie voort, terwijl het tegenovergestelde niets dan wanklanken zou teweegbrengen. De landbouwer, die de wetten van het plantenleven en groei leert en die het nauwkeurigst opvolgt, verkrijgt den grootsten oogst van zijnen arbeid en is het meest tevreden in zijn beroep.

De hemellichamen bewegen zich in hunne respectieve sferen volgens wetten, en onze aarde vervult het doel van den Schepper

en brengt te weeg de toestanden, die noodig zijn om er eene bekwame woonplaats voor het menschelijke geslacht van te maken; en in gehoorzaamheid aan het goddelijke bevel brengt zij in overvloed voort tot het onderhoud en het genot van den mensch; maar wie kan zich de verwoesting voorstellen, die op de bewoners der aarde zou dalen, indien zij in opstand zoude komen tegen het gebod van God en bewijs van hare onafhankelijkheid zou geven, door in het luchtruim ver van den zegenenden invloed van den „Ouden Koning Sol” af te dwalen? Wat zou de toestand des menschen zijn, indien deze dingen van de aarde, waarvan hij voor zijn onderhoud afhankelijk is, plotseling wederspanning zouden worden en zouden weigeren aan de wet te gehoorzamen: „Dat de aarde uitschiete grasscheutjes, kruid zaadzaaiende, vruchtbaar geboomte, dragende vrucht naar zijnen aard?” Gesteld dat de dierenwereld zoude weigeren het gebod te gehoorzamen: „Weest vruchtbaar, en vermenigvuldigt;” gesteld, dat de metalen, die voor het menschedom zoo nuttig zijn, de wetten der natuur zouden breken, en zoo broos als glas zouden worden; gesteld, dat de wateren zouden weigeren de wet der zwaarte te gehoorzamen en over het land zouden dwalen; gesteld dat de planten dwaas zouden worden en met hunne kruinen naar beneden zouden groeien, met hunne wortels uitstekende in de lucht; gesteld, dat de verschillende organen van het lichaam zouden weigeren, de voorschriften van den wil te gehoorzamen en te werken in de sfeer door den Schepper aangewezen! Maar neen, deze zijn geene wetbrekers, zij werken allen in overeenstemming met de wetten van hun bestaan, zooals door hunnen Schepper bepaald. Onder alle schepselen schijnt alleen de mensch een opstandeling te zijn — de eenige, die zich voorneemt, eene wet tot zichzelf te zijn, en hoewel hij met goddelijk verstand begaafd is, wordt hij bevonden al de wetten van de natuur, van den mensch en van God te breken; want hij beseft niet ten volle, dat hij een hoofddeel van het heelal is, en dat de eenige ware vrijheid bestaat in het leven en handelen in overeenstemming met de wetten — de wetten van zijn eigen wezen, de zedelijke wetten, en de wetten van God. Zooals de mensch lichamelijke kracht verkrijgt door gehoorzaamheid aan de wetten der natuur, zoo verkrijgt hij zedelijke kracht door gehoorzaamheid aan zedelijke wetten en geestelijke kracht door gehoorzaamheid aan de wetten van het geestelijke leven.

Dit beginsel is zoo noodig in de dingen van het alledaagsche leven en in aardsch gouvernement als in de wetten der natuur. Er is geene vernedering in de gehoorzaamheid aan de wetten van het land, maar juist het tegendeel, het is de overtreders der wet die vernederd wordt en in slavernij gebracht. Gehoorzaamheid is noodig in het leger, en daarin ligt zijne sterkte. In al de verschillende instellingen van nijverheid leidt ééne besturende hand iedere afdeling, anders zou verwarring en mislukking het gevolg zijn.

Dikwijls heeft de Heere, in den loop van de geschiedenis der wereld, door de monden Zijner heilige profeten wetten geopenbaard,

die op het zedelijke en geestelijke welzijn Zijner kinderen betrekking hebben, en Hij heeft stipte gehoorzaamheid aan al die wetten geëischt; maar met betrekking tot de wetten der natuur is het aan den mensch overgelaten om die te gehoorzamen en vrijheid en macht te verkrijgen, of er ongehoorzaam aan te zijn en ernstige gevolgen te lijden. Zelfs Christus kwam niet om Zijnen eigen wil te doen, maar den wil des Vaders. Paulus zegt ons, „Hoewel Hij de Zoon was, nochtans gehoorzaamheid geleerd heeft uit hetgeen Hij heeft geleden; en geheiligd zijnde, is Hij allen, die Hem gehoorzaam zijn, eene oorzaak der eeuwige zaligheid geworden.”

Opdat niemand door valsche leeraars zou misleid worden, gaf Jezus een onfeilbaren regel, waardoor zij o. de proeve gesteld worden. „Zoo iemand wil deszelfs wil doen, die zal van deze leer bekennen, of zij uit God is, dan of Ik van Mijzelven spreek.”

A. W. (*Mill Star.*)

Waar Deugd is.

Men zou natuurlijk meenen, dat naarmate een volk of eene natie toeneemt in rijkdom, de staat van zedelijkheid hooger, en de maatschappij in het geheel reiner zou worden. Deze gevolgtrekking zou gemaakt worden van het feit dat, naar gelang een volk in rijkdom toeneemt, de gelegenheid voor opvoeding beter wordt; zij kunnen meer tijd wijden aan zelfontwikkeling, aan lezen, aan muziek, aan gesprekken, aan reizen; aan al die oefeningen, waarvan men denkt, dat zij eene verfijning in den mensch teweegbrengen, en het verstand en het hart veredelen. Een rijk volk kan betere scholen voor zijne kinderen oprichten, moeiere huizen gevuld met alles wat het oog kan behagen en den smaak verfijnen. Van de rijke volkeren, of misschien juister te spreken, van de goeode klassen in ieder volk zouden wij natuurlijk de echtste verfijning en de reinste zedelijkheid verwachten; van die klassen zouden wij onze grondigste wijsgeeren, onze schranderste staatslieden, onze bekwaamste schrijvers, onze fijnste advokaten, onze beste kunstenaars en beeldhouwers, en diegenen die in iedere verheven afdeeling van het menschelijke bestaan uitblinken, verwachten. Nochtans leveren, met al de voordeelen welke de rijkdom brengt, de goeode klassen betrekkelijk weinige van de mannen, die koninkrijken opbouwen, de gedachten der menschen besturen, en die beroepsvakken bekleeden, waar de sterkte van het brein en het karakter de beweegkrachten zijn, die de plaatsen verkrijgen en behouden.

Ongetwijfeld zal een grooter deel van hetgeen in de wereld doorgaat voor verfijning en beleefdheid, onder de rijkere klassen gevonden worden. De jonge mannen in die kringen, gewoonlijk de hoogere genoemd, mogen weten hoe zij tot onnoozele vrouwen in een balzaal onzin kunnen vertellen, en met de volmaakste sierlijkheid door de bewegingen van een wals gaan. Zij mogen in hunne uiterlijke ontwikkeling aangenaam zijn, en mogen, zooals

wij zeggen, beschouwd worden als die uitsluitend over alles wat voor verfijning doorgaat, te beschikken hebben; maar zij leveren niet de mannen, die bekend worden door den rijkdom hunner verstandelijke kundigheden en sterkte van karakter, of diegenen, wier leven het edelst en het reinst is.

Daar is natuurlijk een reden voor, en dit is: te gelijk met de vermeerderde gelegenheden, welke de rijkdom brengt voor verstandelijke, zedelijke en maatschappelijke verbeteringen, komen de menigvuldige vermaken, verleidingen en verzoekingingen, die de weelde met zich brengt, en

„Hunne gewrichten worden los, hun spieren smelten weg;
Zij worden slap zooals een wilgenstaf,
Van hun verbannen kracht verblijft geen spoor.”

Indien er eene waarheid is, welke de Goden duidelijker uitgedrukt hebben dan eene andere, is het deze: „Grootheid wordt niet verkregen zonder arbeid:” en wanneer men rijkdom bezit, zoo dat iedere behoefte kan voldaan worden door zich slechts te doen weten, is de voornaamste aansporing tot ernstig werk weggenomen; en wanneer die verwijderd is, zullen de krachtsinspanningen van menschen, die niet uit behoefte werken, maar louter wegens het genoegen dat zij daarin vinden, niet voldoende zijn om het karakter te ontwikkelen en de geheele kracht van den mensch in werking te brengen. Indien Sir Walter Scott in zijne handelszaken niet zooveel tegenspoed had ondervonden, konden wij nauwelijks gelooven, dat hij ons zulke verhevene voorstellingen van zedelijke grootheid en ridderlijke eer zou hebben nagelaten, als wij in zijne edele werker vinden. Waren Washington Irving geene rampen in zijne handelszaken overkomen, zoo zou hij de Amerikaansche literatuur nooit met zijne gedachten verrijkt hebben, of haar boven de versmading van Engelsche schrijvers verheven hebben. En zoo in schier alle wegen des levens. Bij onderzoek zal blijken, dat de behoeften der menschen de geheime krachten zijn, die den mensch tot die inspanningen aandrijven, die de waardige eide van zijne mannelijkheid ontwikkelen. En daar de rijken in hunne behoeften kunnen voorzien, zonder strijd van geest of lichaam, gaan zij door het leven zonder die ontwikkeling, welke de bovenvermelde krachtsinspanningen met zich brengen.

Vrij zijnde van de noodzakelijkheid om te arbeiden om in hunne behoeften te voorzien, verzinken zij, zonder er zich tegen te verzetten, in den schoot der Genieting en putten hun leven uit hare wulpsche borst;

„En op door d'overvloed geschonken vreugd
Volgt dan stilzwijgend sluipende, ondeugd.”

Met weelde komen nieuwe verzoekingingen, en vermeerderde gelegenheid om iedere gril en hartstocht te voldoen, en de men-

schen worden met hunne gevallen natuur eene gemakkelijke prooi van de gelegenheid.

Over de reinheid van het geslachtsleven der hoogere klassen sprekende, zegt Gibbon, de geschiedschrijver, van de rijke standen, die tijd hebben om de schoonheden der welgemanierdheid te beoefenen:

„Terwijl de verfijningen des levens den omgang der geslachten beschaven, bederven zij dien ook. De grove begeerte naar liefde wordt gevaarlijker, wanneer zij beschaafd wordt, of liever vermomd door sentimenteelen hartstocht. De sierlijkheid van kleding, van beweging en manieren geeft een glans aan de schoonheid en ontvlamt de zinnen door de verbeelding.”

Wij gelooven, dat dit waar is, en misschien is juist deze sierlijkheid, gepaard met onbegrensde gelegenheid tot bevrediging, de reden dat de aristocratische kringen der oude wereld en de rijke standen der nieuwe het meest verdorven zijn.

Wij maken deze bemerkingen niet, om onvriendelijke dingen van diegenen te zeggen, die rijk zijn; noch met het doel om uit nijd onderscheid tusschen de klassen te maken; noch om te ontkennen, dat er onder de rijken zijn, die deugdzaam zijn. Maar wij maken ze met het doel, een woord van aanmoediging te spreken tot diegenen, welke die schijnbare voordeelen ontberen, die het bezit van rijkdom oogenschijnlijk verleent. Tot dezulken willen wij zeggen — Weest niet ontmoedigd — laat uwe geesten niet terneergeslagen zijn. Het bezit van weelde mocht niet bijdragen tot uw zedelijken en verstandelijken vooruitgang. Uw strijd zelf tegen de nadeelen van een nederigen stand en een ijzeren lot mogen in de handen van eene goede Voorzienigheid het middel zijn tot de ontwikkeling van uw karakter. Het bezit van weelde, en de verzoeken welke daarmede gepaard gaan, mochten uw verderf zijn. En indien zij u niet verderven, is het hoogst waarschijnlijk, dat de gelegenheid die zij u bieden om des menschen natuurlijke begeerte naar gemak en genieting te bevredigen, u tot het najagen van louter vermaak zou leiden, en u zou afbrengen van een leven van ernstige pogingen in de eene of andere richting nuttig voor uwen medemensch en zielverheffend voor uzelf. Klaagt niet. loopt de baan met lijdzaamheid. Gij kunt vertrouwen dat eene welwillende Voorzienigheid, die het welzijn harer kinderen in hare zorg heeft, alle dingen voor hun goed in het eind heeft verordineerd.

Impr. Era.

Gewoonten.

De neiging van handelswijze zoowel als van gedachten, om zich onbewust te herhalen, zou de noodzakelijkheid moeten leeren slechts zulke gewoonten te vormen, dat wij gewillig zouden zijn dat zij overal, en in welk gezelschap het ook zij en in het volle daglicht herhaald werden.

Geene gewoonte van spreken of handelen zou in huis moeten toegelaten worden, die verdriet zoude veroorzaken, indien in het openbaar herhaald; en hetgeen in het donkere geschied, zou van

zulk eenen aard moeten zijn, dat onbewuste herhaling in het daglicht of tegenover de wereld geen blos van schaamte op het gelaat zou brengen.

Gewoonten vormen is in werkelijkheid het karakter vormen, en het karakter is blijvend als de eeuwigheid, zoodat verwaarloozing in de kleinere bijzonderheden het schoone geheel ernstig zal beschadigen, zooals een vlek op een meesterstuk der kunst een groot gedeelte van deszelfs schoonheid zou wegnemen en den marktprijs er van grootelijks zou verminderen.

Een vlek op eene mooie schilderij zal hare schoonheid verijdelen naarmate de volmaaktheid der kunst is, die in de schilderij als een geheel ten toon gespreid is; zoo vertoont zich de minste misvormdheid duidelijker, naarmate het karakter het hoogste ideaal nadert.

Impr. Era.

„LEEF ZOO, DAT GIJ ZULT GEMIST WORDEN,” was de boodschap, die een groot man eens aan eenige jonge menschen zond. Hij wist dat de meeste levens niet van dien aard zijn. Velen onzer zullen geene groote leegte in de wereld laten, wanneer wij ze verlaten. Ons leven was in het leven van anderen geplaatst. Wij hebben onze krachten niet besteed om andere menschen te raken door handelingen, waarin wij hen konden helpen. Het beste wat over vele onzer graven kan gezegd worden is, „hij heeft nooit iemand eenig kwaad gedaan.” En dat is een armzalige lofspraak.

Impr. Era.

Het Financiëel van Mr. X.

Eene firma te New-York richtte zich tot Abraham Lincoln, eenige jaren voor hij President werd, om inlichting aangaande den financiëlen toestand van een zijner burens te verkrijgen. Mr. Lincoln antwoordde als volgt: „Uw schrijven van den 10den dezer ontvangen. Ik ben goed met Mr. X. bekend, en weet zijne omstandigheden. Ten eerste, hij heeft een vrouw en een baby; tezamen moeten zij wel vijftig duizend dollars waard zijn. Ten tweede, hij heeft een kantoor, waarin eene tafel staat, die anderhalve dollar waard is, en drie stoelen waard zegge een dollar. En ten laatste, er is in een hoek in den grond een groot rattennest, dat men ook zou kunnen nazien. Hoogachtend,

A. LINCOLN. — (*San Francisco Argonaut.*)

Groote Vreugde.

Onze geliefde President A. L. Farrell werd eenige dagen geleden verblijd door het welkome bericht uit zijn tehuis in Utah, waar zijne echtgenoot zich bevindt, dat hun een flinke, welgeschapen zoon geboren is. Het knaapje zag het daglicht dezer aarde op

den schoonen morgen van den 31sten Maart. Beiden Br. Farrell Jr. en zijne moeder bevinden zich wel en zijn voorspoedig. Wij feliciteeren Pres. en Zuster Farrell hartelijk bij deze gelukkige toevoeging aan hun gezin; moge dit laatste bloeien als de rozen in een lusthof, en toenemen zonder einde!

De Zending in andere Landen.

Een schrijven van Pres. A. H. Schulthess, van de Duitsche Zending, aan het hoofdkantoor der Europeesche Zending stelt den toestand van het eerstgenoemde arbeidsveld als zeer voorspoedig voor. In het bijzonder is dit het geval in de stad Hamburg, waar eene grootere vergaderingszaal moest aangeschaft worden. Te Dresden woonde de President, die eene korte reize maakt door de Zending, eene priestervergadering van de Zendingen bij, waar ook een paar zusters uit Zion tegenwoordig waren. Toen deze laatste werden uitgenoodigd om te spreken, stond Zuster L. B. Young op, en nadat zij ongeveer tien minuten lang gesproken had, ontving zij de gave der vreemde talen. Gedurende twintig minuten sprak zij in eene onbekende taal, en een der broederen ontving de gave van uitlegging dier taal. Het gesprokene was een zegen op al de Ouderlingen. De Geest in deze vergadering was zoo verkwikkend en zoo aangenaam, dat zij zeven en een half uur duurde, en toen scheen het bijna onmogelijk om te scheiden, schrijft de President.

Dankbetuiging.

Door middel van de door ons zoo gewaardeerde „Ster” zeggen wij onzen hartelijken dank voor de vereenigde hulp bij de ziekte van onze geliefde moeder, en zuster, Gerritje Meibos ondervonden, en voor de opofferingen, welke de Ouderlingen en de Heiligen zich hebben getroost, om in vereeniging met de familie te vasten en hunne gebeden bij voortduring tot onzen Hemelschen Vader op te zenden, tot hare behoudenis. Sedert het laatste Kerstfeest is onze moeder in hevige mate lijdende geweest aan de zoogenaamde „Influenza” en nadat ik, het ergst vrezende, naar hare zijde was gesnel en drie weken bij haar had vertoefd, kon zij als eenigszins buiten gevaar beschouwd worden. Wij vertrouwden op God en in Zijne belofte in Jak. 5: 14, 15 beschreven; en door de toepassing van de daar vermelde verordening en de hulp van de gebeden door zoovelen opgezonden, zijn wij in staat thans te getuigen, dat het geloof haar heeft behouden, en dat het alleen aan onzen Hemelschen Vader te danken is, en niet aan de wijsheid der menschen, dat onze geliefde moeder weer dezelfde is als voorheen.

Hiermede geef ik ook getuigenis, dat wij op dezelfde wijze vele malende zegeningen des Hemels hebben genoten en dat God Zijnen dienstknechten macht heeft gegeven, zieken de handen op te leggen, hen te zalven en door geloof te genezen. Dat deze liefde steeds

moge toenemen, waardoor wij met geloof en gebeden elkander zullen ondersteunen, is onze wensch en bede in den naam van Jezus Christus. Amen.

Namens mijne familie en mijzelven,
Uw Broeder J. MEIBOS Kzn.

Mededeelingen.

Het quorum der Twaalf Apostelen, dat door het afsterven van President Franklin D. Richards korten tijd geleden een zijner leden verloor, is nu wederom voltallig door de aanstelling van Ouderling Reed Smoot, van Provo, Utah, als een der Twaalf Apostelen. Wij hopen, dat de Ouderlingen en Heiligen in de Nederlandsch-Belgische Zending eenstemmig zullen zijn om deze aanstelling te erkennen en te ondersteunen.

Wij vernemen door een schrijven van Ouderling A. Roghaar, die den 20sten Maart de terugreis naar Zion heeft aanvaard, dat hij met zijne reisgenooten uit Nedeland welbehouden den 8sten April te Ogden, Utah, is aangekomen, na eene zeer voorspoedige reis gehad te hebben.

Onze lezers vernamen reeds door de „Ster,” dat onze geliefde Zuster Adriania N. Lau-Keilholz, die met haren echtgenoot in Nederland eene zending heeft volbracht, waar deze laatste zoo onverwacht is overleden, den 24sten Februari van Rotterdam is vertrokken; hare aankomst te Zion werd ook in de „Ster” bekend gemaakt. Doch wij hebben toen nagelaten te vermelden, dat Zuster Lau eervol van hare zending in Nederland was ontslagen, hetwelk wij nu hiermede doen, en hopen dat Zuster Lau en de Heiligen willen verontschuldigen, dat het toen aan onze aandacht ontging, haar eervol ontslag te vermelden, terwijl wij over haar vertrek en over het treurig geval van haren echtgenoot schreven.

Overleden.

Den 23sten April stierf te Den Haag, in den ouderdom van ongeveer tien maanden den JOHANNA VAN DER STEEN, dochtertje van Broeder en Zuster A. VAN DER STEEN. Het kindje was sedert hare geboorte ziekelijk geweest, en bezweek na eene krankheid van eenige dagen.

I N H O U D:

De leer van de Kerk met betrekking tot den Mensch	Blz. 129	Het Financieel van Mr. X.	Blz. 142
„De Geheimzinnige Prediker”	„ 133	Groote Vreugde	„ 142
Gehoorzaamheid is geen Slavernij	„ 137	De Zending in andere landen	„ 143
Waar Dengd is	„ 139	Dankbetuiging	„ 143
Gewoonten	„ 141	Mededeelingen	„ 144
		Overleden	„ 144

Uitgave van ALF. L. FARRELL, *Izaak Hubertstraat 120*, Rotterdam
Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.